

[Lysholt Hansen.]

central økonomisk-politisk opgave, at den bør løses af regering og folketing. Dertil kommer, at de samfundsøkonomiske hensyn trods megen god vilje ikke vil få den tilstrækkelige vægt, når de skal indpasses i frivillige aftaler mellem Nationalbanken og en række private pengeinstitutter, for hvilke de privatøkonomiske hensyn selvfølgelig må spille en afgørende rolle.

Endelig forekom det os utilstrækkeligt, at retningslinjerne for kreditformidlingen alene omfattede bankers og sparekassers virksomhed og så nogle vage bestemmelser for forsikringsselskaber og pensionskasser. Efter vor mening måtte der anlægges en helhedsvurdering af hele kapitalmarkedet, og det førte os frem til, at hvis vi ville fremme den økonomiske vækst, herunder sikre en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig fordeling af kapitalen på de forskellige geografiske og faglige områder, måtte vi have et kapitalmarkedsråd. Dette råds opgave måtte blive for det første at skaffe det fornødne overblik over de væsentligste sammenhænge på penge- og kapitalmarkedet, for det andet at undersøge, hvilke geografiske, og for det tredje at undersøge, hvilke faglige områder der særlig har kapitalbehov, som skal dækkes, og derpå at foreslå regeringen og folketinget at gennemføre en række foranstaltninger, som effektivt kunne styre kapitalen hen på de områder, hvor den samfundsøkonomisk gav det største afkast.

Det er meget vigtigt for mig at slå fast, at hensigten med dette råd ikke var at flytte disse vigtige pengepolitiske afgørelser over til den kreds af mennesker, som får sæde i rådet. Afgørelserne omkring styringen af kapitalen har et sådant politisk indhold, at de nødvendigvis må ligge hos regering og folketing. Det er også vigtigt at slå fast, at det ikke er meningen, at kapitalmarkedsrådet i detaljer skal regulere kapitalformidlingen.

Vi ønsker altså ikke noget nyt bureaukrati, men vi vil opbygge et lille og effektivt arbejdende organ, som kan hjælpe de politiske myndigheder med at udforme hovedretningslinjerne for styringen af kapitalen hen til de områder, hvor det samfundsøkonomisk er mest lønnende at anbringe den. Vurderingen af de enkelte arrangementer

skal altså fortsat ligge i de enkelte pengeinstitutter; det agter regeringen ikke at blande sig i, dvs. at mottoet for denne politik må være at styre uden at blande sig.

Det tredje element i den nye økonomiske politik, som vi udformede i vores 4 års program, var en aktiv erhvervs politik, som dels skulle skaffe en mere ligelig fordeling af den økonomiske aktivitet imellem landsdelene, dels skulle sætte mere fart i fornyelsen inden for erhvervslivet.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på egnsudviklingspolitikken, men blot fremhæve det ledende synspunkt, som kort fortalt er, at man i stedet for at flytte syge københavnske virksomheder ud til en billig arbejdskraft i egnsudviklingsområderne skal søge at skabe en række lokale kraftcentre i provinsen, hvor der er grundlag for moderne virksomheder, som kan betale deres medarbejdere en ordentlig løn.

Den øvrige erhvervs politik, hvis opgave det er at sætte fart over fornyelsen i dansk erhvervsliv, retter sig imod landbrug og industri og imod de øvrige erhverv, og den tager sit udgangspunkt i en moderne opfattelse af begrebet konkurrenceevne, hvor evnen til at komme først med de nye varer og med de nye varekvaliteter spiller nok så stor en rolle som det traditionelle omkostningsniveau. Ved at satse på forskning og produktionsudvikling søger man altså at fremme en udvikling, der gør det muligt at forhøje lønningerne. Det betyder ikke, at vi benægter lønniveauets betydning for konkurrenceevnen — det ville være uansvarligt, specielt under den nuværende konjunktursituation. Men hvor den forrige regering lagde hovedvægten på en økonomisk politik, der holdt lønningerne i ave, lægger vi hovedvægten på en fornyelsespolitik, der blandt meget andet gerne skulle bidrage til at øge lønniveauet og gøre det på en rimelig vis. Og til denne fornyelsespolitik hører en effektiv arbejdsmarkeds politik, der på en menneskeligt forsvarlig måde kan hjælpe medarbejderne over fra gammeldags virksomheder med lave lønninger til moderne virksomheder med højere lønninger.

Det er i øvrigt et kendetegn for vor erhvervs politik, at vi ikke betragter den offentlige og den private sektor som to dele